

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 20.435 van 15 december 2008
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BELDERBOSCH en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Erbil in Noord-Irak.

U diende in België een eerste asielaanvraag in op 4 juli 2005. Op 18 juli 2005 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U ging in beroep tegen deze beslissing en werd op 30 augustus 2005 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 31 augustus 2005 nam het CGVS een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is. Op 26 september 2006 werd u in de gegrondheidsfase gehoord. Op 19 januari 2007 nam het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 7 februari 2007 tekende u beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Deze laatste bevestigde op 10 juli 2007 de beslissing genomen door het CGVS.

Op 8 november 2007 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich op dezelfde feiten als uw eerste asielaanvraag.

U verklaart dat in mei 2005 een aantal terroristen bij u thuis zou zijn aangekomen met een gewonde vriend. Ze zouden van u geëist hebben de gewonde man te verzorgen. U zou erin geslaagd zijn een bevriend politieagent via de telefoon te contacteren zodat even later de drie terroristen door een politiepatrouille konden worden gearresteerd. Twee dagen later zou u een dreigbrief hebben ontvangen van de terroristische organisatie "Ansar al-Sunna". Naar aanleiding hiervan zou u besloten hebben om Irak te verlaten en naar België te vluchten, waar u op 1 juli 2005 aankwam. In België zou u vernomen hebben dat er een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd door de Koerdische autoriteiten omdat u ervan werd beschuldigd samengewerkt te hebben met terroristen. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat op 28 december 2006 uw neef om het leven was gebracht, kort nadat u nog een dreigbrief had ontvangen. Omdat uw neef fysiek op u lijkt, zouden de terroristen jullie met elkaar hebben verward en uw neef in uw plaats hebben vermoord. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag de laatste dreigbrief voor, de overlijdensakte van uw neef en het originele arrestatiebevel waarnaar u in het kader van uw eerste asielaanvraag al had verwezen, alsook een foto.

B. Motivering

Er dient door het GGVS te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zich op dezelfde feiten baseert als die van uw eerste asielaanvraag. Deze eerste asielaanvraag werd afgewezen wegens ongeloofwaardig en niet aannemelijk. Deze beslissing werd nadien gevolgd door de RVV. De nieuwe elementen in het kader van uw tweede asielaanvraag zijn niet van die aard om de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS te wijzigen.

Ter staving van uw tweede aanvraag legde u het originele arrestatiebevel voor waarnaar u in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds had verwezen. In dit verband dient te worden opgemerkt dat dit arrestatiebevel werd uitgevaardigd op 25 december 2006 en dat diezelfde dag nog de politie dit is komen afgeven bij u thuis. Uzelf zou ervan op de hoogte zijn gebracht op 29 of 30 december 2006. Vóór deze datum zou er geen arrestatiebevel zijn uitgevaardigd, althans niet volgens uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Opvallend is evenwel dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds had verwezen naar het bestaan van arrestatiebevelen en dit al tijdens het gehoor van 30 augustus 2005 (zie gehoorverslag CGVS, eerste asielaanvraag, dringend beroep, p. 16). U spreekt zich dus tegen en werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat de politie in 2005 wel al een aantal keren bij u thuis was geweest, maar dat ze toen nooit een arrestatiebevel hadden afgegeven (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en p. 3). Het is echter wel zeer opmerkelijk dat de politie uw familie pas einde 2006 het arrestatiebevel zou hebben overhandigd, temeer daar ze in 2005 reeds verscheidene malen bij u thuis waren gekomen en u daarbij van bepaalde feiten zouden hebben beschuldigd. De uitleg die u hiervoor geeft, namelijk dat uw familie pas einde 2006 de politie had verzocht om het arrestatiebevel af te geven, kan niet overtuigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Immers blijkt uit het document dat het ook pas werd opgesteld in december 2006 en niet daarvoor. Wat er ook van zij, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat op basis van een onafhankelijke juridische analyse sterk kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van het door u voorgelegde arrestatiebevel (zie antwoorddocument, toegevoegd aan het administratief dossier). Uw relaas verliest hierdoor opnieuw aan geloofwaardigheid.

Voorts dient nog opgemerkt dat de verklaring die uzelf geeft voor de moord op uw neef, namelijk dat hij in uw plaats, omwille van jullie fysieke gelijkenis, werd gedood door terroristen, enkel gebaseerd is op uw vermoedens die u op geen enkele manier met concrete en geloofwaardige elementen kan staven (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Bovendien is het in dit verband erg opvallend dat volgens u naar deze moord helemaal geen onderzoek zou zijn gedaan door de Iraakse autoriteiten. U voegde eraan toe dat de politie niet tussenkomt omwille van het feit dat u ook door hen wordt gezocht (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze uitleg is weinig geloofwaardig aangezien precies een onderzoek moet worden gevoerd alvorens er een eventueel verband tussen uw situatie en de dood uw neef zou kunnen worden gelegd.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas opnieuw als weinig geloofwaardig beschouwd.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u naast het arrestatiebevel ook nog de volgende drie stukken voor: nl. de overlijdensakte van uw neef (origineel), de dreigbrief (origineel) en een foto van u met uw neef. De overlijdensakte van uw neef bevestigt diens gewelddadig overlijden maar bevestigt geenszins de omstandigheden die volgens u aan de basis lagen van zijn dood. In verband met de dreigbrief moet worden opgemerkt dat de herkomst en de authenticiteit van een dergelijk document (een eenvoudig getypt A4-formulier met eenvoudige stempel) niet kan worden nagegaan. Overigens kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat deze brief op u betrekking heeft aangezien er enkel wordt verwezen naar een zekere "(D.)", zonder verdere (identiteits)gegevens. In het licht van de vaststelling dat u al een document heeft voorgelegd waarvan de authenticiteit meer dan twijfelachtig is kan ook dit document de appreciatie van uw asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen. De foto van uzelf en uw neef tenslotte behoort tot de privé-sfeer en is geen bewijs van uw beweerde vrees.

Tot slot wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie in Noord-Irak op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Wat betreft de overweging dat verzoeker zich op dezelfde feiten baseert als die van zijn eerste asielaanvraag, stelt hij dat elke asielaanvraag op zijn eigen dient te worden onderzocht. De elementen van de eerste asielaanvraag kunnen wel worden betrokken bij de beoordeling van de tweede asielaanvraag, maar het feit dat de eerste asielaanvraag werd afgewezen is geen reden om de tweede ook af te wijzen. Verzoeker stipt aan dat in zijn eerste asielaanvraag geen contradicties werden aangetroffen, doch dat er enkel sprake was van elementen die weinig geloofwaardig werden geacht en dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag, dewelke is gebaseerd op dezelfde feiten, schriftelijk bewijsmateriaal aanbrengt ter ondersteuning van deze feiten, zodat de ongeloofwaardigheid van sommige elementen in de eerste asielaanvraag kan worden weggenomen.

Aangaande het bijgebrachte arrestatiebevel, betoogt verzoeker dat uit de notities van de interviewer niet blijkt dat hij zich zou hebben tegengesproken. Tijdens het interview van 30 augustus 2005 verklaarde verzoeker dat de politie thuis was gekomen met een arrestatiebevel. Gevraagd naar de inhoud, zou verzoeker hebben geantwoord dat de politie geen document heeft overhandigd, dat ze enkel hebben gezegd dat er een arrestatiebevel tegen verzoeker bestond op basis van een beschuldiging van samenwerking met de terroristen, maar ze geen arrestatiebevel hebben voorgelegd. In het interview van 22 april 2008 zou verzoeker niet hebben bedoeld dat er geen arrestatiebevel zou hebben bestaan. De term "uitgebracht" zou eventueel kunnen refereren naar het feit dat er geen bevel werd opgesteld, doch kan even goed betekenen dat het arrestatiebevel dat bestond niet werd overhandigd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) had volgens verzoeker moeten vragen wat hij precies met zijn antwoord bedoelde en verzoeker antwoordde, nadat er op gewezen werd dat hij in 2005 al naar arrestatiebevelen refereerde, dat de politie wel degelijk een arrestatiebevel bij had maar het toen nooit heeft afgegeven. Verzoeker merkt op dat hij nooit heeft gezegd dat het arrestatiebevel dat hij tijdens onderhavige procedure neerlegde hetzelfde was als datgene waarnaar hij tijdens zijn eerste procedure verwees. In werkelijkheid draagt het laatste arrestatiebevel een geactualiseerde datum en kan het dus niet hetzelfde zijn als het arrestatiebevel waarnaar hij tijdens zijn eerste asielprocedure verwees.

Betreffende de motivering omtrent het feit dat de politie meerdere malen bij verzoeker thuis kwam, ziet verzoeker niet in wat er ongeloofwaardig is aan het feit dat zijn familie bij vroegere bezoeken van de politie er niet aan gedacht heeft om het arrestatiebevel te vragen en later, eind 2006, wel, waarbij het ook daadwerkelijk werd afgegeven. Hij beweert dat het gebruikelijk is in Irak dat een arrestatiebevel wordt geactualiseerd en van een nieuwe datum voorzien ter gelegenheid van latere pogingen om iemand aan te houden.

Met betrekking tot de authenticiteit van het arrestatiebevel, beweert verzoeker dat in het antwoorddocument van de onafhankelijke juridische analist slechts met de nodige voorzichtigheid wordt gesteld dat er weliswaar "sterk" getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van het document, maar de conclusie niet is dat het document zeker vals is. Hij wijst erop dat de expert zelf aangeeft dat niemand de authenticiteit van documenten, uitgevaardigd door de Koerdische autoriteiten, kan nagaan en van oordeel is dat het document moet worden beoordeeld in samenhang met verzoekers volledige relaas. Verzoeker stipt hierbij aan dat het eigenlijk de twijfel aan de authenticiteit van het document is die de doorslag geeft om geen geloof te hechten aan zijn relaas, gezien de verklaring die hij reeds hoger gaf omtrent de vroegere arrestatiebevelen en het laatste arrestatiebevel en gezien dit ook uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt.

Hij is volledig overtuigd van de authenticiteit van het door hem voorgelegde document en de bestreden beslissing, zoals gesteund op de onafhankelijke juridische analyse, zou niet met voldoende zekerheid kunnen besluiten dat het arrestatiebevel een vervalsing zou zijn.

Betreffende de moord op zijn neef, voert verzoeker aan dat hij via de bijgebrachte foto kan bewijzen dat zijn neef inderdaad erg op hem lijkt en hij in het interview bij het CGVS expliciet aangaf dat de familie waarmee hij problemen had zijn neef een tijd heeft gevolgd en hij reeds in november 2007, *in tempore non suspecto*, hieromtrent een brief heeft voorgelegd. Hij bevestigt dat er bij zijn weten geen onderzoek is gedaan naar de moord op zijn neef en dat hij meent dat er geen gebeurd is. Een onderzoek kan uiteraard uitsluitsel geven over het verband tussen zijn situatie en de dood van zijn neef, doch dergelijk bewijs kan hij niet voorleggen omdat er bij zijn weten geen resultaten zijn van zulk politieonderzoek. Verzoeker stelt dat hij het niet kan helpen dat er geen onderzoek gebeurt en men moeilijk zijn geloofwaardigheid in vraag kan stellen omdat hij niet aan de hand van een politieonderzoek kan aantonen dat zijn neef inderdaad werd gedood omwille van diens gelijkenis met verzoeker.

Verzoeker wenst, onder verwijzing naar het Handboek van de Verenigde Naties betreffende procedures en criteria tot vaststelling van de status van vluchteling, op te merken dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden verleend wanneer zijn verklaringen coherent en plausibel zijn, maar dat door de bestreden beslissing op grond van een twijfel geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas, terwijl er toch geen contradicties of tegenspraken zijn met

algemeen bekende feiten, zodat logischerwijze de betwifelde feiten niet als onwaar van de tafel mogen worden geveegd.

Hij vraagt derhalve om hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij zijn tweede asielaanvraag baseert op dezelfde feiten als die van zijn eerste asielaanvraag en dit uitdrukkelijk bevestigt in het verzoekschrift. De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat de nieuwe elementen in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag niet van dien aard zijn dat zij de eerdere weigeringsbeslissing kunnen wijzigen, hetgeen door verzoeker wordt betwist.

De Commissaris-generaal gaat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met de vaststellingen die werden gedaan tijdens vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. *In casu* is het pertinent dat verzoekers eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens ongeloofwaardig en niet aannemelijk. Deze beslissing werd gevolgd door de Raad bij arrest nr. 626 van 10 juli 2007.

Wat betreft het bijgebrachte arrestatiebevel van 25 december 2006, stelt de Raad vast dat de geloofwaardigheid van dit document op fundamentele wijze wordt ondermijnd door het feit dat verzoeker, ondanks dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij gedurende de eerste asielprocedure contact bleef hebben met zijn familie en stukken kon laten overbrengen, dit document blijkens het voormelde arrest van 10 juli 2007 niet heeft neergelegd gedurende zijn eerste asielaanvraag, hetgeen des te merkwaardiger is daar verzoeker blijkens het feitenrelaas connecties heeft bij de politie. Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn eerste asielprocedure evenmin de dreigbrief van 14 december 2006 heeft voorgelegd, doch, blijkens het voornoemde arrest, argumenteerde dat het ontbreken van enig bewijsstuk geenszins toelaat tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te besluiten, hetgeen de geloofwaardigheid van dit document ondergraaft. Dit klemmt des te meer daar uit het arrest van 10 juli 2007 blijkt dat verzoeker wel de overlijdensakte van zijn neef, welke werd opgesteld op 28 december 2006, heeft neergelegd, terwijl deze overlijdensakte dateert van na de twee voormelde documenten. Verzoeker gaf tijdens de huidige procedure bovendien aan dat hij op de hoogte zou zijn gebracht van de uitvaardiging van het arrestatiebevel op dezelfde dag als degene waarop hij op de hoogte werd gebracht van het overlijden van zijn neef (administratief dossier, map 2^e aanvraag, stuk 3, p.2).

Aangaande de authenticiteit van het bijgebrachte arrestatiebevel, stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat door een onafhankelijke expert werd geoordeeld dat hieromtrent ernstige twijfel bestaat, gelet op het feit dat (i) de drie gerechtelijke instanties die erin voorkomen niet overeenstemmen met de instantie die bevoegd is om een arrestatiebevel uit te vaardigen betreffende het misdrijf dat verzoeker ten laste wordt gelegd (ii) het document stelt dat de Asayesh klacht heeft ingediend, terwijl de Asayesh enkel politieke misdrijven behandelt en hierbij zelf overgaat tot de vervolging van de verdachte, zonder de tussenkomst van een burgerlijke rechtbank (iii) de stempel op het document afkomstig is van een rechtbank die enkel bevoegd is voor de burgerlijke stand van personen en die geen arrestatiebevelen uitvaardigt (administratief dossier, map 2^e aanvraag, stuk 14: landeninformatie). Verzoeker brengt geen elementen bij die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen, die werden gedaan door een onafhankelijke expert die er geen belang bij heeft verzoekers document ten onrechte als niet authentiek te bestempelen, zodat het document, mede in acht genomen dat verzoeker dit slechts tijdens de onderhavige procedure heeft voorgelegd, niet vermag zijn teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen.

Bovendien blijkt uit voormelde onafhankelijke juridische analyse dat de inhoud van het attest niet kan worden gerijmd met verzoekers beweringen daar uit het attest blijkt dat verzoeker

wordt beschuldigd van een misdrijf in verband met artikel 406 van het Iraakse Strafwetboek, hetgeen handelt over moord, terwijl verzoeker verklaart dat hij ervan werd beschuldigd dat hij geld had gevraagd van de familie van de drie personen en anders geen hulp zou hebben gegeven aan die mensen (administratief dossier, map 2^e aanvraag, stuk 3, p.3).

De Raad stelt vast dat verzoeker, nadat hem uitdrukkelijk werd gevraagd of er voor het arrestatiebevel van 25 december 2006 een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd, bij het CGVS verklaarde dat de politie voor het bijgebrachte arrestatiebevel meermaals bij hem thuis is geweest, maar toen geen arrestatiebevel hebben uitgebracht (*ibid.*, p.2). Deze verklaring kan niet worden gerijmd met zijn verklaring op 20 september 2006 dat er op dat ogenblik tegen hem twee of drie arrestatiebevelen bestonden (administratief dossier, map 1^e asielaanvraag, stuk 3, p.2). Slechts nadat verzoeker met deze vaststelling werd geconfronteerd, wijzigde hij zijn verklaringen en gaf hij aan dat de politie toen zij langskwamen wel degelijk een arrestatiebevel bij had maar nooit heeft afgegeven.

De bestreden beslissing merkt met recht op dat het opmerkelijk is dat de politie het document pas eind 2006 zou hebben overhandigd, in acht genomen dat zij in 2005 reeds herhaaldelijk langskwamen. Verzoekers uitleg hiervoor, namelijk dat zijn familie slechts eind 2006 verzocht het bevel af te geven is niet afdoende daar uit het document blijkt dat het ook pas werd opgesteld in december 2006, waarbij dient te worden opgemerkt dat verzoekers verklaring dat het gebruikelijk is in Irak dat een arrestatiebevel wordt geactualiseerd en van een nieuwe datum voorzien ter gelegenheid van latere pogingen om iemand aan te houden een blote bewering betreft die niet afdoende is om hieraan afbreuk te doen. Bovendien is het aan de kandidaat-vluchteling om in de mate van het mogelijke elementen aan te brengen ter staving van zijn relaas, zodat redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker, gelet op de contacten met zijn familie, tijdens de eerste asielaanvraag zou hebben getracht het arrestatiebevel te bekomen via zijn familie en het derhalve niet aannemelijk is dat zijn familie er niet eerder aan zou hebben gedacht het document te bekomen.

Wat betreft de bijgebrachte dreigbrief, stelt de Raad vast dat, mede in acht genomen dat verzoeker deze niet voorlegde tijdens zijn eerste asielaanvraag, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit document (cf. *supra*), de bestreden beslissing met recht stelt dat de herkomst en authenticiteit van dit document niet kan worden nagegaan en evenmin met zekerheid kan worden gesteld dat het betrekking heeft op verzoeker daar het slechts verwijst naar een zekere D., zonder verdere (identiteits)gegevens, zodat het document, in het licht van de vaststelling dat verzoeker reeds een document heeft voorgelegd waarvan de authenticiteit meer dan twijfelachtig is, de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin kan ombuigen.

De voormelde vaststellingen mede in acht genomen, kan verzoeker zijn verklaringen aangaande de moord op zijn neef, met name dat deze zou zijn vermoord op basis van diens gelijkenis met verzoeker, geenszins staven met objectieve, concrete en geloofwaardige elementen. Bovendien stelt de bestreden beslissing met recht dat het erg opvallend is dat volgens verzoeker naar deze moord helemaal geen onderzoek werd gedaan.

Wat betreft de overlijdensakte van verzoekers neef, treedt de Raad verweerder bij waar deze in de beslissing stelt dat hieruit geenszins de omstandigheden kunnen worden afgeleid die volgens verzoeker aan de basis liggen van de dood van zijn neef. Wat betreft de bijgebrachte foto, dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vraag of de persoon op deze foto werkelijk de neef van verzoeker betreft en deze foto aantoont dat verzoeker lijkt op de andere persoon die erop figureert, gelet op hetgeen hierop wordt afgebeeld, deze foto niet vermag verzoekers geloofwaardigheid te herstellen.

Verzoekers algemene verwijzing naar het Handboek van de Verenigde Naties is niet van die aard dat zij afbreuk doet aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat in hoofde van verzoeker is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en komt hij niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

4.1. Verzoeker beweert dat uit de informatie die door het CGVS aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er sprake is van een toenemende sociale onrust in de drie noordelijke provincies, waarbij hij een aantal incidenten aanhaalt, en dat er, ondanks het engagement van de KRG om de mensenrechten te respecteren, nog steeds schendingen worden gerapporteerd, waarbij hij een aantal voorbeelden noemt. Hij merkt hierbij op dat, ook ingeval men zijn relaas als niet geloofwaardig zou beschouwen, het niet onwaarschijnlijk is, gelet op de gewelddadige dood van zijn neef, waaraan niet wordt getwijfeld, dat verzoeker zelf geassocieerd wordt met terroristische activiteiten en hij ernstige kans loopt op detentie en willekeur, zodat hij niet op een menswaardige manier zal worden behandeld in Irak. Om deze redenen vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. De Raad stelt vast dat aan verzoeker op basis van de elementen aan de grondslag van zijn asielaanvraag, de ongeloofwaardigheid van dit relaas in acht genomen (zie sub 3.2), de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

De Raad ziet niet in en verzoeker toont niet aan op welke wijze het feit dat zijn neef werd vermoord in zijn hoofd zou kunnen leiden tot enige associatie met terroristische activiteiten.

Daar waar verzoeker selectief een aantal punten uit de informatie in het administratief dossier belicht, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat uit deze informatie blijkt dat er in de noordelijke provincies onder de daadwerkelijke controle van de KRG geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig of veralgemeend geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het vooraangaande in acht genomen, zijn er in het dossier geen elementen voorhanden die erop wijzen dat verzoeker voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve komt hij niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 15 december 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter,
	rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS.